

SZÉCHENYI DÖBLINGBEN

Örült vagyok, de annyira azért nem,
hogy megengedjem magamnak a józan
észjárás luxusát. Egyébiránt
az örültség is luxus. Ha kicsit
örültebb volnék, lemondanék róla,
és akkor megörülnék teljesen,
de hagyjuk ezt. Ép elmével bizonynyal
nem röhögnék a belminiszteren,
ki verőfényes honunk síkjain
csúcsos csendőrsisakokat ragyogtat,
fényszórókkal riasztja el az elmés
vadász a zsákmányt — cölöpöt erősít
agára lába közé s így uszítja —
de hagyjuk ezt. A császári pribék
hordozható árnyékszékére mondom:
épelméjű. de rossz szaglású, ki
potyogványából monumentumot gyúr,
hogy ne süppedjünk fejbűbig bele —
de hagyjuk ezt. Ha mindent elhagyunk,
bebútorozhatunk egy külön úrt,
egy külön ürt, egy testünkreszabottat,
egy külön létet, mely már nem koloncunk,
s ha koloncunk, hát jó mélységbe visz le,
ahonnan csak pár eszmebuborék
tör felszínre. Ki bolond, az bolondul
éljen. Bolondabb, aki nem bolond.